

Doksanlar İle Noksanlar

– Dilaraaksoy · 08 Ekim 2019

Ele avuca sığmayacağını düşündüğümüz ilkelerimizi yanımıza katıp sağımıza solumuza bakarak karşıdan karşıya geçer gibi bir yolu seçmemiz gerektiğinin farkına vardık en nihayetinde. Bu yol, olması gereken yol muydu bilmiyorduk. Yolun nereye çıktığını da bilmiyorduk aslında. Etrafımızdaki insanlara garip bir şekilde bakıyorduk, çünkü hiçbiri bize benzemiyordu.

"Pardon, bakar mısınız?"

"Buyurun, A! Sen, sen şey değil misin? Apisti, aposto, asitik, aris..." Neydi yaaa"

Benimle konuşan kız, yanındaki arkadaşına dönerek benim kim olduğumun cevabını arkadaşından almak ister gibi duruyordu karşımda.

"Yok yaa, o değil, şey bu, dur... Dilimin ucunda. Hıh! Thales!"

Başımı önüme eğip mahcup bir edayla kızları süzdüm.

"İyi de ne işi var burada?"

"Evet, iyi de ne işim var burada?"

Arkadaşlarımı aradı gözlerim. Kaybolmuşlardı yanımdan.

Tek ben mi kalmıştım burada?

"Pardon, şey... Sizin giyiminiz kuşamınız çok farklı. Siz... Yani, biz... Hangi zamandayız acaba?"

Kızlar kıkırdadılar. Gülüşlerinden bile birbirlerinin canları ciğerleri oldukları seziliyordu.

Kol kola girmişlerdi, bellerinde de bir şey vardı. Neydi?

Bellerine dikkatle baktığımı fark eden kız, "Ha! Sen şimdi düşünür falansın ama bilmiyorsundur bunu.

Yeni çıktı, son zamanlarda çok popüler. Bel çantası bu..."

"Bel çantası..."

Neler de çıkmıştı böyle.

"Yıl?"

"Biz, 1997 yılındayız."

Bunu söylerken gözlerinin içi gülmüştü adeta.

"1997!"

Benim ise gözlerim açılmıştı. Düşünürlüğümün de düşünülür yanı kalmamıştı.

Ben buraya nasıl gelmişim ve daha doğrusu neden gelmişim? Üstelik ben onların dilini bülbül gibi konuşuyordum?!

Düşüncelerime dalarken ben, kızcağız cebinden bir şey çıkardı.

Kulağına götürüyordu ki benimle göz göze geldi, "Bakışına bak Eftelya, şunun bakışına bak!"

Arkadaşına beni gösteriyordu.

Ben yine şaşkın bakıyordum.

"Bu gördüğün şey, Siemens cep telefonu. Daha geçen ay aldı babam sağ olsun, bununla telefon görüşmeleri yapıyoruz, biraz büyük çantaya falan sığmıyor ama olsun. Çağrılıyor biz kızlarla. Şimdi o ne diyeceksin, aklımdayın çağrılarımız var bizim. O bana çağrı atar, ben ona çağrı atarım. Öğrenciyiz neticede, kontör dayanmıyor bize. Mesaj da atamıyoruz, çağrılıyor bıkıncaya dek. Anladın mı Thales? Teknoloji öyle senin düşüncelerin gibi değil, çok ilerledi. Sen ancak, neydi o... Su muydu, kola mıydı bir şeydi ilke milke bir şey diyordu ya kız bu..."

Arkadaşıyla birlikte kıkırdamaya başladıklarında asabım bozulur gibi oldu.

"Arkadaşlarına telefon açacaksın bak şurada jetonlu telefon kulübesi de var, istersen jeton ödünç vereyim sana, ara."

Gülüyorlardı, neşeleri boldu ama, hayat dolulardı.

Yanımızdan geçen genç delikanlının da elinde bir şey vardı, neydi o?

"Hıh şimdi de gözü buna takıldı, Walkman diyorlar ya buna. Müzik dinliyor müzik, dım tıs dım tıs..."

"Bu arada, benim ilkem su..."

"Hah tamam! Tabii ya su! Şimdi susamışsındır ya sen, Ezgi git, su kap gel kız..."

Arkasında duran çocuğa seslendi çocuk itirazsız "Tamam abla" dedi, bakkal dedikleri o yere girdi.

"Yok, su istemedim ben ama sağ olun..."

"Olsun, misafirperveriz biz. Hem su senin için önemli."

"Bahar, yeter yaa sen de çakkıdı çakkıdı sakızı çiğneyip duruyorsun."

"Tipitip sakızı yaaa, çok seviyorum biliyorsun, karışma bana."

"Ben şıpsavdiyi çok seviyorum."

"Kız, Ayşe koş bakalım bana patlayan şeker al da gel. Al bu parayı, koş bakkala."

Her kafadan bir ses çıkıyordu. Balkondan sepet sarkıtıp ekmek alan kadınlar da vardı. Burada farklı bir dünya, farklı bir hayat vardı. Isınmışım. Mevsim, kış mevsimiydi. Sıkı sıkı giyinmiştik, bu tatlı dostlukları, sıcak telaşları gördükçe havanın soğukluğu da gözümde değildi.

"Arkadaşlarım nereye gittiler acaba?"

"Cemal Amca! Nasılsın?"

Güleç yüzlü kadıncağız bijuteri dedikleri bir dükkanı işletiyormuş, dükkandan ara ara çıkıp mahalledeki komşularıyla çene çalıyor, onları manevi olarak eksik bırakmıyordu.

Başka çocuklar uzuneşek dedikleri bir oyunu oynuyorlardı, beştaş oynayan, bisiklet sürenler...

Herkes burada gerçekten mutluydu.

Bir yerden bangır bangır müzik sesi geliyordu.

"Nereden geliyor bu ses?"

"Bizim Kemal açmıştır. Her gün bu saatlerde müziğin sesini sonuna kadar açar. Burak Kut çalıyor, Benimle oynama şarkısı. Çok severiz."

"Yasemiin!"

"Ne oldu abla?"

"Bizim dizi başlıyor, Çılgın Bediş."

"Aaa! Hemen geliyorum."

Başım dönmüştü. Çılgın Bediş diye bir dizi varmış, Yonca Evcimik diye bir şarkıcı oynuyormuş başrolde. İlkesi de dizinin, sevgiymiş, dostlukmuş, aşkmış, gençlikmiş, çılgınlık ama hep saflıkmış. Öyle söylediler bana. Benim suyum gibi değilmiş ama, buradaki tüm gençlerin gözdesiymiş bu dizi."

Bana, oturmam için bir tabure verdiler çünkü şaşkınlıktan ayakta durmakta zorlanıyordum artık.

Arkadaşlarım da ortalıkta görünmüyorlardı, hâlbuki yolu birlikte tamamlamıştık. Yoksa ben farkında olmadan onlar diğer yola mı gitmişlerdi?

"Biz nereye geldik?"

İnsanlara garip bakıyorduk. Herkesin elinde bir şey vardı arabalar vızır vızır geçiyordu. Kimse kimsenin yüzüne dikkatle bakmıyordu. Yanımızdaki insanlardan birinin "Lüks otomobil" diyerek nitelendirdikleri arabalar, araçlardı bunlar. Trafik yoğun dedikleri ve yanımızdan geçenlerin bile bizi görmedikleri bir yer.

"Pardon, bakar mısınız?"

Saçları değişik renklerde olan bir kız, "Ne vardı?" dedi başını elindeki nesneden kaldırarak.

"Burası neresi?"

"Neresi mi? İstanbuul" diyerek aptalmışız gibi yüzümüze baktı.

"Ben şey... Biz, kaybolduk galiba. Ben Pythagoras, arkadaşım Herakleitos ve Anaksimenes. Thales de bizimleydi ama biz yolları karıştırdık sanırım. Kaç yılındayız pardon?"

Kız, yüzümüze garip bakmaya devam ederek deli olduğumuzu düşünmüş gibi, "2019!" dedi.

"Öyle mii! Vay canına, 2019 demek!"

"Elinde tuttuğun şey..."

"Ne diyorsunuz yaa siz? Dalga mı geçiyorsunuz Thales falan. O da kim?"

Kız, bizi tanııyordu. Hiç mi görmemişti bizi okulda? Anlatılmamış mıydık bu zamana kadar? Yazık olmuş...

"Bizi tanııyor musun? Düşünür, filozof, Antik kent, Milet falan..."

"Hıı tamam tamam Lisedeyken işlemiştik bir ara. Ben de Arya, memnun olduuum iyi günleer"

Elindeki nesneye daldı tekrar.

"Bir dakika, bu elindeki de ne?"

"Cep telefonu, IPHONE 8 ayıptır söylemesi. Neyse haydi ben arkadaşımı görüntülü arayacağım müsaadenizle"

"Görüntülü?"

Daha çok kulak kabartmıştık. "Biz de bakabilir miyiz?"

"Oha! Neyse, haydi, gel bak."

Bir kız arkadaşını arayarak elindeki nesneyi yüzümüze tuttu. Saçımız sakalımız uzamıştı, tuhaftık ve gözlerimizden de şaşkınlık akıyordu. Yoğun bulutlarla kaplı bir İstanbul'du.

Burası İstanbul muydu? Kimse kimseye yol vermiyor, herkes izdiham yaratırcasına kızın söylediği toplu taşıma araçlarına biniyor, gençler yaşlıları görmüyor, telefonlarından başlarını kaldırmıyorlardı.

Nereye düşmüştük biz böyle?

Acaba Thales neredeydi?

...

"İkramınız için teşekkür ederim. Ben artık gideyim diyeceğim de açıkçası nasıl gideceğimi bilemiyorum arkadaşlarıma yanına."

"Gelin bizde misafir olun bu gece. Tombala oynarız, öğretiriz size. Levent Yüksel açarız, efkar dağıtırız. Olmaz mı?"

"Tarkan da dinletelim. Şımarık şarkısını mutlaka dinlemelisin Thales. Tarkan ileride muhteşem bir star olacak bence."

"İyi tamam öyle yapalım, hem belki arkadaşlarım buraya gelirler. Bekleyeyim. Teşekkür ederim."

...

"Pythagoras, nasıl gideceğiz Thales'in yanına?"

"Valla bilmiyorum. Burası 'Noksanlar' gibi bir yer. Yardımcı olan yok. Al işte, kız da gitti bak..."

Duur! Araba çarpacak şimdi, önüne bile bakmıyor yaaa..."

Yanımıza gelen genç adam, gülümseyerek kendisinin profesör olduğunu söyledi.

Derslerde bizi çok işlerlermiş, bizi yakinen tanıdığı için şanslı olduğunu söyledi.

"Burası için de kusura bakmayın, noksan burası biraz. Eskiden böyle değildi tabii. Yıllar geçtikçe, teknoloji işledikçe insanlar da öncelikleri de değişti. Yardımsever insana rastlamak mucizevi bir şey gibi oldu herkes için... Doksanları özlüyorum mesela ben, o kadar muhteşemdi ki o zamanlar şu dünyaya bir daha gelsem yine o zamanda yaşamak isterim. Nelerimiz nelerimiz vardı... Muhteşemdi, sıkıntılarımız da oluyordu elbet. Olmaz mı... Ama yine de başkaydı. Şimdi Facebook Twitter bir de Instagram diye bir illet çıkardılar, millet yaşantısını övmekten ve takdir toplamaya çalışmaktan yardımseverliği unutturdu. Bakın, kaç Like var peşindeyiz." Diyerek Instagram olduğunu söylediği bir uygulamayı gösterdi akıllı olduğunu söylediği telefonundan.

"Bu muydu akıllı olan? Biz daha akıllıydık telefondan, düşünürdük bir kere. Ama bu zamanları düşünememiştik, iyi ki de düşünmemişiz zaten. Toz şehir, kulelerden ağaçları göremiyoruz. Yeşillik sadece insanların gözlerinde kalır olmuş. Doğa düşünürleri olarak katliamdan nasibini alan bir doğa gördük ya, sevmedik biz bu zamanı..."

"Bizim zamanımızın adı Noksanlar, sanırım Thales Doksanlara gitti. Trafikten dolayı yolunuz, yönünüz karıştı. Siz, Noksanlara geldiniz."

"Biz, bir an önce gitmek istiyoruz yok arkadaşım yok, direkt kendi zamanımıza. Gidip öğrencilere ders anlatacağım ben, istemiyorum noksanlar falan..."

Instagramda Story dediği bir hikaye başlatarak herkesi çağrıya davet etti. Bizi yollamaları için seferberlik ilan ettiler adeta.

Tüm insanların başımızda toplandığını görünce ve fotoğraflarımızın selfielerimizin çekildiğini görünce bırakın gitmeyi, oracıkta ölmeyi diler olduk. Bu neydi böyle!
Metin Arolat dedikleri bir adam geldi yanımıza. O da Doksanlarda çok popülermiş. Bize sarıldı, nereden gideceğimizin yolunu diğer insanlarla birlikte aradı.
Acun Medya'nın sahibi olduğunu söyledikleri Acun Bey telefonda bizimle görüşmek istedi.
Konu ona kadar gitmiş, O Ses Türkiye adlı bir programı varmış bizi programında çıkarmak istiyormuş.
"Yok aman yok! Biz program istemeyiz, gitmek istiyoruz" dedik.
Popüleritenin batağına düşmüşüz meğer. Baktık olacak gibi değil, çukur açtık arkadaşlarla.
Girdik içine.

...

"Günaydın"
"Günaydın, merhaba"
"Arkadaşların geldiler Thales"
"Aaa öyle mi gelebilmişler mi?"

Dışarı çıktım. Arkadaşlarım toz toprak içinde kalmışlardı. Sarıldık.
"Demek burası Doksanlar! Ne kadar da sıcacık insanlar" dediler.
"Öyleler, dost olduk resmen. Başta bir kıkırdamalar gülüşmeler falan oldu ama gençlik işte... Çılgın Bedişli Çılgın Gençlik!"

Anaksimandros, "Çılgın Bediş? O da ne?" dedi.
"Boş ver, anlatırım bizim tarafa gidince" dedim.
Çukur kazmak yetiyormuş gitmeye, zaten ölümler için de değişmeyen bir şey varmış yıllardır.
Mezar kazıp gömüyorlarmış ve gitmiş oluyormuş ölen.
Kazdık çukurumuzu, Noksanlardan bahsettiler bana. "Yanlışlıkla oraya gitmeyelim" dedim.
"Oraya gidersek yanlışlıkla, ölü taklidi yaparız. Çünkü zaten yaşanır gibi değil oralar..." dedi Anaksimenes. Hava onun için mühimdi, havasını kaybetmiş gibiydi bir anda.
Tam çukura gireceğimiz sırada Mirkelam dedikleri bir şarkıcının "Her gece" şarkısı çaldı.
"Bu yüzden her gece ben, her gece üzülümüşüm..."
Doksanlar gençleri çukurumuzun etrafında toplanıp şarkıyı bağıra bağıra söylüyorlardı. Kızların bellerinde bel çantaları, erkekler afili saçları ve jantili kıyafetleriyle bizi alkışladılar.
"Belki yine geliriz, doksanlara gelmemek, doksanlara gelmeyi istememek mümkün olur mu? Doya doya yaşayın bu zamanları" dedi Pythagoras.
Süt içmiş de dili yanmış gibiydi. Noksanlar ona kendisini noksan hissettirmişti sanki.
"Bekleriz" dediler gençler.
"Geliriz" dedik bir ağızdan.
Atarisini attı bir çocuk bize, "Belki sizin oralarda oynayabilirsiniz" dedi. "Kıymetlim ama, olsun, tetrisim

de var. Bir Şey olmaz..."

El salladık, ilkece değil; sevgice yaŐamaktı mühim olan...

Dilara AKSOY